

ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

*Štěňátko tě
potřebuje nejen
o Vánocích!*

Lucinka a ztracené štěňátko

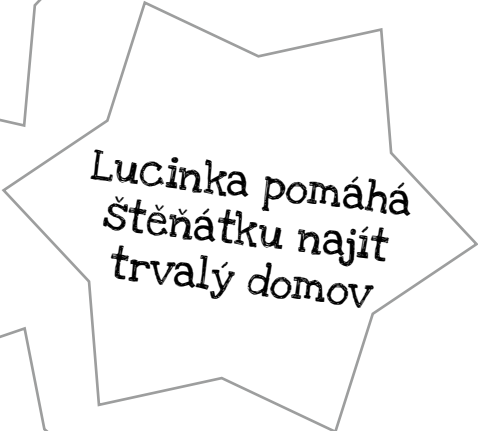
**Knižka pro
milovníky
zvířat**

**Tajemná
magie
Vánoc**

**Krásné
ilustrace
se sváteční
náladou**

**Lucinka pomáhá
štěňátku najít
trvalý domov**

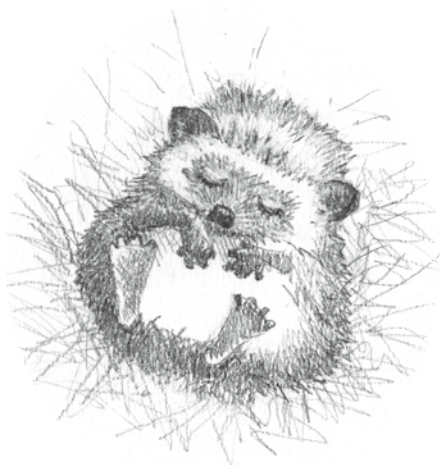
**Něco si
přej!**

ANNE BOOTHOVÁ
ILUSTRACE SOPHY WILLIAMSOVÁ

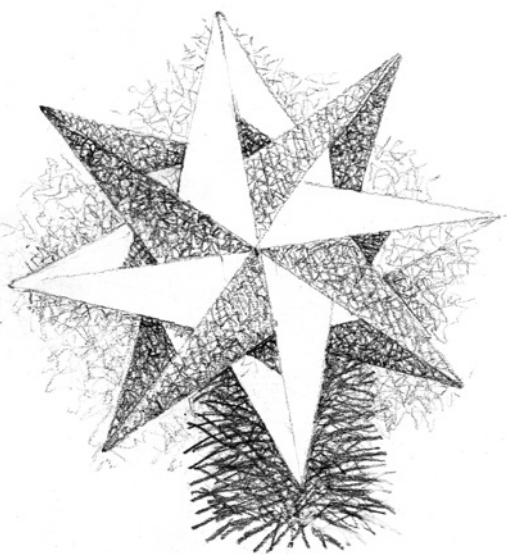

*Štěňátko tě
potřebuje nejen
o Vánocích!*

Lucinka
a ztracené štěňátko

Věnováno Jossie a Dougiemu

Kapitola první

Právě končil poslední den školy, co nevidět měly začít vánoční prázdniny a Lucinka byla moc šťastná. Poslední dny byly plné zábavy: žádné domácí úkoly, zato

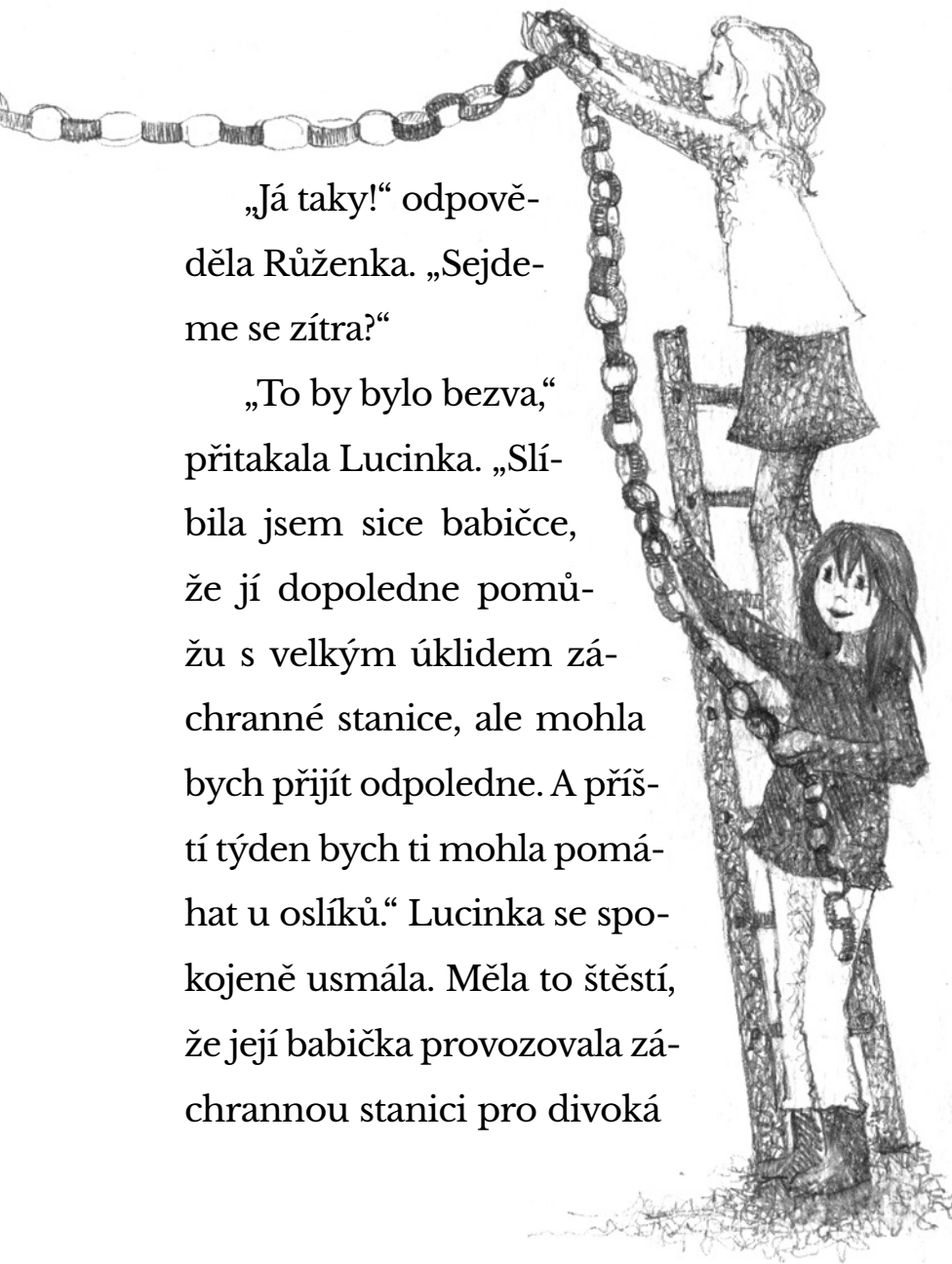
krásná předvánoční večere, koncert, dokonce pantomima, na kterou se i paní učitelky legračně převlékly.

Dnes měli všichni ve škole vánoční svetry a vyráběli vánoční ozdoby. Třída byla vyzdobená pestrobarevnými papírovými řetězy a vystříhanými sněhovými vločkami. Lucinka chodila do školy ráda, ale stejně už se nemohla dočkat, až půjde domů. Vánoční prázdniny bývaly u nich doma vždycky přímo kouzelné.

„Už se nemůžu dočkat, až budou prázdniny!“ oznámila Lucinka své nejlepší kamarádce Růžence.

„Já taky!“ odpověděla Růženka. „Sejdeme se zítra?“

„To by bylo bezva,“ přitakala Lucinka. „Slíbila jsem sice babičce, že jí dopoledne pomůžu s velkým úklidem záchranné stanice, ale mohla bych přijít odpoledne. A příští týden bych ti mohla pomáhat u oslíků.“ Lucinka se spokojeně usmála. Měla to štěstí, že její babička provozovala záchrannou stanici pro divoká

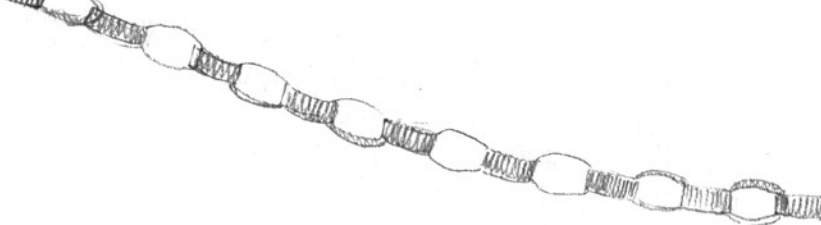

zvířata a rodina její nejlepší kamarádky zase měla oslí farmu s útulkem. Lucinka zvířata milovala, a až bude velká, chce se stát veterinářkou.

„Ta poslední zachráněná oslice nám dělá starosti,“ povzdychla si Růženka. „Nechce jíst a pořád je moc smutná, ke Skřítkovi a Elfovi se ani nepřiblíží.“

Lucinka si všimla, že Adam, nový kluk v jejich třídě, se po nich dívá. Adam byl velmi plachý a Lucinka si pomyslela, že by bylo hezké se s ním konečně skamarádit, ale když se na něj obrátila, už se zase soustředil na ozdobu, kterou právě vyráběl. Byla

to bílá kartička s tmavou siluetou
soba.

„To je moc hezké!“ pochválila ho,
ale Adam jen trošku zčervenal a pak
zazvonilo na konec hodiny.

„Šťastné a veselé Vánoce! Uvidí-
me se v lednu!“ rozloučila se s dětmi
paní učitelka Braunová.

„Tak zítra!“ řekla Růženka a Lu-
cinku objala. Venku už na ni čeka-
la maminka s její mladší sestřičkou
Leou, která netrpělivě poskakova-
la na místě. Lucinka jim zamávala
z okna a chtěla ještě popřát hezké Vá-
noce Adamovi, ale ten už byl tentam.

Škola skončila brzy, a tak maminka s tatínkem byli ještě v práci a Lucčin bratr Oskar byl na školním výletě. Babička se rozhodla, že když

je ten poslední den školy a Lucinka si domů ponese spoustu věcí, počká na ni doma a na oslavu jí upeče speciální dort. Lucinka zazvonila a otevřela jí babička – ale místo aby vnučku objala, měla plnou náruč nádherného štěňátka, které se neposedně kroutilo a vrtělo.

„Babi! Kde jsi přišla k tak nádhernému zvířátku?“ zvolala nadšeně Lucinka, položila batoh a všechny tašky na zem a spěchala babičku obejmout. Štěně se jí samo vrhlo do náruče a olízalo jí celý obličej. Lucinka ho k sobě pevně přivinula a choulila se k jeho hebkému štěněcímu

kožíšku. Bylo tak teploučké a pro-
dchnuté tou zvláštní vůní zvířecích
miminek, která Lucinku vždycky
hřála u srdce. Na vteřinku si dovolila
zadoufat, že je to babiččin dárek pro
ni, ale ještě nebyly Vánoce a Lucinka
věděla, že její rodina si pejska pořídit
nemůže, protože oba rodiče chodí
do práce a ona a Oskar tráví celé dny
ve škole.

„Moje milá sousedka Eva si ho
pořádila teprve před pár týdny. Teď
ale musela odjet ke své mamince,
která těžce onemocněla, a tak mě
včera poprosila, jestli bych se o malého
Ťapíka nepostarala. Jenže dnes mi

volala, že se objevil velký problém. Její mamince už je líp, ale Eva se rozhodla, že se k ní přestěhuje a bude se o ni starat, a maminka je alergická na psí srst. Nenapadlo mě, že se ke všem těm zvířátkům budu znenadání muset starat ještě o psa!“

„Necháš si ho, babi?“ zeptala se Lucinka plná naděje. „Budu ti pomáhat!“

„Nemyslím si, že by to pro něj bylo dobré, Lucinko,“ odpověděla babička. „Mám ještě dost sil, abych se starala o nemocné ježky, malé savce a ptáky, ale už nemám čas chodit s ním na dlouhé procházky,

jaké potřebuje, a moje zahrada prostě není dost velká. Nechám si ho přes Vánoce, ale po Novém roce mu budeme muset najít hezký nový domov. Takový, kde bude mít spoustu pohybu a nebude se nudit. Ale ne!“

Ťapík vyskočil Lucince z náruče a vrhl se přímo na pohovku, kde začal zápasit s jedním z polštářů.

„Ještě že jsme tady zatím nepostavily stromeček,“ smála se Lucinka. „Jen si představ, co by s ním provedl!“

„Jako Majda, když byla ještě kotě – vždycky musela vylézt až na špičku!“ usmívala se babička. „Co jsem přišla, ještě jsem ji neviděla. Zdá se, že se Ťapíkovi raději vyhýbá.“

Ťapíkovi se z pohovky nechtělo, ale babička ho odlákala měkkou hračkou ve tvaru kravičky. Když potom odešla do kuchyně ukrojit

Lucince kousek čokoládového dortu, který jí upekla, Lucinka vyndala z babiččina košíku několik dalších psích hraček a házela je Ťapíkovi po pokoji. Štěňátko je nadšeně pronásledovalo s vrtícím ocáskem. A potom se znenadání svalilo na podlahu vedle Lucinky, ještě jednou zavrtělo ocáskem, olízlo jí ponožku a usnulo jako špalek.

„Tak už to se štěňaty je,“ smála se babička, když se vrátila s dortem a čajem. „Většinu dne prospí.“

Lucinka si umyla ruce a posadila se vedle babičky k tomu vynikajícímu dortu.

„A nemohla by si ho vzít Růženka?“ napadlo ji. „Kolem nich jsou samá pole – spousta lidí tam chodí venčit pejsky.“

„Už jsem volala její mamince a ptala se jí. Ale řekla mi, že teď mají plné ruce práce s oslíky a zařizováním té nové kavárny, takže se to v tuhle dobu příliš nehodí.“

„No, v každém případě ti s ním budu pomáhat, babi,“ oznámila Lucinka.

Ťapík otevřel oči a zívá.

„Honem, Lucko!“ zasmála se babička. „Probouzí se! Musíme ho rychle odnést ven na zahradu, než

tu tví rodiče budou mít na podlaze loužičku.“ Lucinka zvedla překvapené zvířátko do náruče a pospíchala s ním ven na trávu. Štěně všechno se zájmem očichávalo, pobíhalo s nosem u země a vrtělo ocáskem, a nakonec se vyčůralo.

„Na tak malé štěně je náhodou moc šikovný,“ chválila ho babička, když pozorovaly jeho šťastné objevování světa, „a celou noc jsme přečkali bez nehody. Ale pořád ho ještě čeká plno učení.“

„Přes prázdniny s ním můžu být každý den,“ nabídla Lucinka. „Moc ráda si vyzkouším výchovu štěňátka.“

A třeba ho dokonce naučím nějaké triky!“

„Bohatě by stačilo, kdybys ho odnaučila okusovat úplně všechno, co najde,“ povzdychla si babička. „Je moc chytrý a taky si libuje v neplechách, ale člověk ho nedokáže nemít rád.“

Jako by jim Ďapík rozuměl, vzápětí se k nim přihnal s vrtícím ocáskem a plastovým květináčem v tlamě. Babička ho přesvědčila, aby s ní vyměnil květináč za pamlsek, a potom se všichni společně vrátili dovnitř. Lucinka si s pejskem ještě chvíli hrála, házela mu míčky a nakonec se s Ďapíkem na klíně usadila